

[Per Hækkerup.]

af statsministeren? Er det en føljeton, statsministeren er i gang med at skrive?

Vi ved, at der foreligger en aftale mellem de tre partier. Er det virkelig forsvarligt over for offentligheden med dette hemmelighedskræmmeri? Grænser det ikke til foragt for folketinget, at man bliver ved med at holde denne aftale hemmelig? Hvorfor er det nødvendigt? Hvorfor tør regeringen ikke offentliggøre den? Ja, jeg gentager bemærkninger, som ærede medlemmer, der nu sidder på regeringsbænken, har sagt for et lille års tid siden med meget større indtrængenhed, end jeg har gjort det ved denne lejlighed. Men jeg vil da gerne appellere til statsministeren og regeringen om at indvi den undrende offentlighed i, hvad det er for hemmelige tanker, de har nedfældet i 45 eller 48 punkter, eller hvor meget det er.

Noget af det nye, statsministeren antydede i dag, var optagelsen af forhandlinger med landbrugets organisationer om stabilisering af prisniveauet via nedbringelse af hjemmemarkedspriserne for danske landbrugsvarer. Hvordan dette skal ske, har regeringen velsagtens overvejet, men herom ved vi intet ud over, at det må medføre økonomisk kompensation til landbruget. Da man beregner værdien af hjemmemarkedsordningerne til 500-600 mill. kr., må det vel blive maksimum for størrelsen af den kompensation, der skal gives, hvis hjemmemarkedsordningerne helt skal bortfalde. Det bliver interessant at erfare landbrugsorganisationernes stilling til en tilbagevenden til kontanttilskudsformen fremfor opnåelse af produktionsprisen; men måske er det for tidligt at bede hr. Anders Andersen fortælle lidt om, hvordan man reagerer over for denne gammeldags form for økonomisk politik i modsætning til den moderne form, som vi var blevet enige om, med hjemmemarkedsordningerne.

Jeg vil også gerne over for den høje regering understrege nødvendigheden af, at man ikke ved denne ordning indlader sig på at ændre ved pristalsberegningens grundlag og principper, altså laver det, som nogle kalder fusk med pristallet. Jeg tror, det vil kunne få de alvorligste virkninger, hvis man gør det.

Statsministeren talte om nødvendigheden af en finansiel stramning. For det første

bebudede han nedskæringer på finanslovsforslaget på 600 mill. kr., og igen må vi jo være uvidende om, på hvilke områder det skal ske. Jeg har forstået, at i løbet af nogle få dage vil finansministeren være i stand til at give finansudvalget i hvert fald en del oplysninger om, hvor disse nedskæringer skal foretages. Jeg skal herom kun sige, at vi har fortsat den frygt, at disse nedskæringer vil medføre arbejdsløshed på visse områder, i visse fag, og vil kunne ramme byggeriet. Dernæst bebudede statsministeren 400 mill. kr. mere i skatter og afgifter, også uden nærmere angivelse. Jeg kunne godt lide at vide, hvordan statsministeren får disse to beløb på tilsammen 1 milliard kr. til at udgøre en finansiel stramning, når man erindrer, at finansministeren regner med udgiftsstigninger på det fremsatte finanslovsforslag på 800 mill. kr. og statsministeren i dag har bebudet forøgelse — eller bebudet en ordning, som vil kunne medføre en forøgelse af kontantstøtten til landbruget på op til 600 mill. kr. Det er rigtigt, at hvis der ikke gives nogen støtte til landbruget som erstatning for hjemmemarkedsordningernes bortfald, vil de to foreslåede grupper, dels besparelsen på de 600 mill. kr., dels skatterne på de 400 mill. kr., betyde en finansiel stramning med 200 mill. kr., men de bliver jo meget hurtigt ædt op, hvis statsministeren skal til at betale landbruget 500-600 mill. kr. ekstra. Så bliver der ikke tale om en finanspolitisk stramning, så bliver der tale om en ganske betydelig finanspolitisk svækkelse, og så må man jo sige, at det står overordentlig dårligt til regeringens proklamerede hensigter. Men også herom vil det måske være muligt at få nogle oplysninger enten af finansministeren eller måske af statsministeren.

Statsministeren oplyste tinget om, at han i formiddags har haft et møde med en række erhvervsorganisationer og arbejdsmarkedets hovedorganisationer, og at han på dette møde havde rettet en indtrængende appel til arbejdsmarkedets hovedorganisationer om at medvirke i en stabiliseringspolitik. Han opfordrede dem til at optage forhandlinger herom. Hvad ligger der i det? Må jeg have lov at spørge statsministeren: er det statsministerens tanke, at parterne skal forhandle sig frem til at give afkald på en dyrtidsportion, på den dyrtidsportion; statsministeren omtaler i sin redegørelse? Jeg har